

Nu ser man alla träden i skogen

Det är inte någon riktig ordning med vintern i år. I skrivande stund 5 plusgrader och snöfritt, januari har mestadels varit mild. Men det började bra med några snöfall och ett riktigt snötäcke och isen började lägga sig så smått i havet.

Det vita täcket liksom framkallade liv och aktivitet bland djuren. De stilla soliga dagarna lockade fram de första småfåglarnas vårkänslor och både talgoxen och blåmesen stämde upp sina sånger, först lite trevande men sedan allt starkare. Den mest högljudda av alla är nötväcken vars vårläte verkligen hörs vida. ”Vi vi vi” och ”ty ty ty”. Talgoxens vårläte brukar jag likna vid en cykelpump ”Ti- ty ti -ty ti -ty”. Från tvåstavigt ”ti ty” övergår den till trestavigt ”ti ti ty”. Men jag tycker jag hörde det mer förr - språket förändras och blir mer förenklat som vi när vi hälsar numera. Vi säger inte längre ”Ha det bra” utan bara ”Ha’re”.

Hur som helst, det var stor aktivitet bland småfåglarna som är ivriga besökare vid fågelmatningen. Man måste vara snabb i vändningarna med kikaren för att hinna se deras blixervisiter. Både talltitan och entitan är där och provianterar - entitan tar då två solrosfrön åt gången medan talltitan bara tar ett. Båda är gråbruna med svart haklapp och hjässa, talltitan har mer kontraster i fjäderdräkten även om det är svårt att hinna se. Men det bästa igenkänningstecknet är att talltitan väser hest som hälsning ”tääh tääh tääh” medan entitan har en mer explosiv strof ”hitisia hitstia didi dett. Hitisia hitsia di dett”.

Snötäcket avslöjar också alla parkens fyrbenta invånare. Harar (skogsharen som nu har vit päls) rådjur, räv och mink. Förra året såg jag också spår av utter. Dessa lekfulla djur hade åkt kana på ner på havsisen. Även sorkar och möss hade lämnat spår i snön. De hade det bra under snötäcket - det subnivala rummet där temperaturen är betydligt varmare än ovanpå snön. Spåren av smågnagarna leder ofta kortaste vägen mellan några djupare snöklädda marker. Dessvärre har snön och regnet sedan troligen dränkt många av dessa gnagares gångar under snön.

Snötäcket var inte så tjockt, blåbärsris och lingonris stack upp lite och bildade dekorativa mönster. Man kunde också se vinterståndare av andra växter. När man tittar på de brunsvarta resterna av fjolårets blomsterprakt får man i fantasin föreställa sig de gula blommorna av kovall, blodrot, gulmåra, kungsljus och de blå blommorna av bland annat liten blåklocka, ärenpris och teveronika.

Är man som jag artnörd så vill man gärna försöka identifiera dessa vinterexemplar.

Så kom en töperiod och allt det vackra smälte bort och det blev slaskigt och halt att gå i parken. Men spåren av djuren blev tydligare - djur och djur - människan är ju också ett djur som dessutom mår väldigt bra att ta sin promenad i parken. Då ser man att man inte är ensam här, men såg en imponerande mängd fotavtryck. Alla dessa fötter har insett att den bästa friskvården (fotvården?) är en promenad i vår kära Tallpark. Men halka inte - det kan bli ödesdigert - och min spåranalys visade att folk är förståndiga - broddar på om det är halt!

Förutom fotavtryck av Homo sapiens så fanns det också gott om spår av hunddjur. Det verkar vara lika många hundägare som de utan hund som besöker Tallparken. Det är faktiskt mycket fascinerande att även titta på hundarnas spår - kanske jag är lite inspirerad av Kerstin Ekmans Löpa varg men jag försökte gissa vilka hundraser som har satt avtryck i Tallparken.

Nu när januari närmar sig sitt slut väntar jag på en rejäl vinterstorm som möblerar om lite i isen och snön och skapar nya upplevelser.

Min senaste promenad var i någon minusgrad och det var fläckvis mycket halt. Men ingen snö - skogen var helt grön. Det slog mig då att så här ser ju Tallparkens skog ut större delen av året och det är väl det vi också älskar, att allt är som förut oavsett årstid och plats. Det är den gamla tallskogen som ger Tallparken dess skönhetsvärden och må bra-känsla.

Man ser inte skogen för alla träd är ett uttryck som jag nu vill vända på - helt plötslig ser jag de enskilda trädens särskilda kvaliteter och min tillhörighet till naturen som art, individ, samhällsmedborgare... Jag vill ta in att där vid tennisbanan står den gamla kvasttallen och den jättestora enen och längre bort mot Hummelfjärden står den och den tallen som är helt unik i sin skapelse. Där står de gamla asparna med en päls av påväxt av lavar och mossor och här har också den större hackspetten hackat ut sitt bohål.

Lars-Gunnar Brävander

*Bilder: En fasgt fotopunkt – lönnen * Fågelrestaurangen Talltitan * Himmel och hav och Djurstens fyr * Epifyter på en gammal asp * Myrgölen * Nordan ligger på * Johannesört och Rölleka * Lingonriset sticker lite dekorativt upp ur snön * Två vanligt förekommande spår i Tallparken. Efter Homo sapiens och Canis lupus familiaris * Stensötan tittar upp med sina gröna blad * Äntligen kramsnö. Dekorerad med Johannesört.*

